

244
1951. november 2.

A parkosított Vérmező fogja körül a földalatti 17-es munkahelyét. Egyik „végvára” ez nagy békeművünk építkezésének: itt dolgoznak azok, akik a Déli-pályaudvar környékén építendő végállomás térsége felé törnek mélyen a föld alatt. Idáig száguld velünk 1955-ben a gyorsvasút. Most a szellőzőfolyosó készül és a terv azt a feladatot adta az építőknek, hogy november 30-ra elérkezzenek a végállomás térségébe.

Lent vagyunk a mélyben, a szellőzőfolyosóban. Félhomályban, gerendák között, gyakran süppedős talajon visz az út: itt küzdenek ezernyi nehézséggel földalatti gyorsvasútunk megvalósulásáért a vágárok, csillések, köművesek, ácsok. Formálódnak a falak, köves földdarabok hullanak le és közben —

formálódnak az emberek is.

Róluk is lehull az — ha nem is olyan gyorsan, mint a falakról —, ami gától, fékez. A gyűrű-kitörésen dolgozik a Bence vágárbrigád délelőtti részlege. Ők azt vállalták november 7. tiszteletére, hogy 115 százalékos átlagteljesítményt érnek el és a tíz napra eső tervet kilenc nap alatt fejezik be. Meggyorsítani az utat az alagúthoz — ez a cél vezeti a Bencebrigádot most, a november 7. előtti napokban.

Sok mindennel meg kell azonban küzdeni. Gyakran leállnak az avult szállítógépek és a felbontott tervet is csak november 1-től kapták meg. Kétszázötven köbmétert kell termelnie a 27 embernek 10 nap alatt — ezt akarják elvégezni 9 nap alatt. Amikor megkapták a felbontott tervet, megmozdult az egész brigád. Most hullik a föld a csillékbe, szélesedik, tágul a folyosó. „Október második dekádjában 110 százalékos átlagot értünk el — mondja Bence elvtárs —, a harmadik dekádot még nem tudjuk. Pédig azt hiszem, megvan a 115 százalék. Versenyben állunk a Petőfi-íjbrigáddal, most mi vezetünk, bízunk benne, hogy

megtartjuk az első helyet.”

Nagy Sándor segédvágár szintén szorgalmasan végzi munkáját. Pedig amikor jelentkezett a Bencebrigádba, gondolkodtak, felvegyék-e? „Jöhetsz — mondta neki Bence elvtárs —, ha rendszeren jössz munkába járni. Nálunk nem lehet igazolatlanul mulasztani.” Nagy Sándor ígéretet tett. Eleinte nem ment könnyen az ígéret beváltása — a bor visszahúzta a munkából. Akkor Bence

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szere /
Cím: **Öt nappal november 7-e előtt a földalatti vérmezői telepén**

Forrás: *Budapest*

Budapest 1951. XI. 3.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. fiz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385.859

Idő

1951

Személy

Helyszám

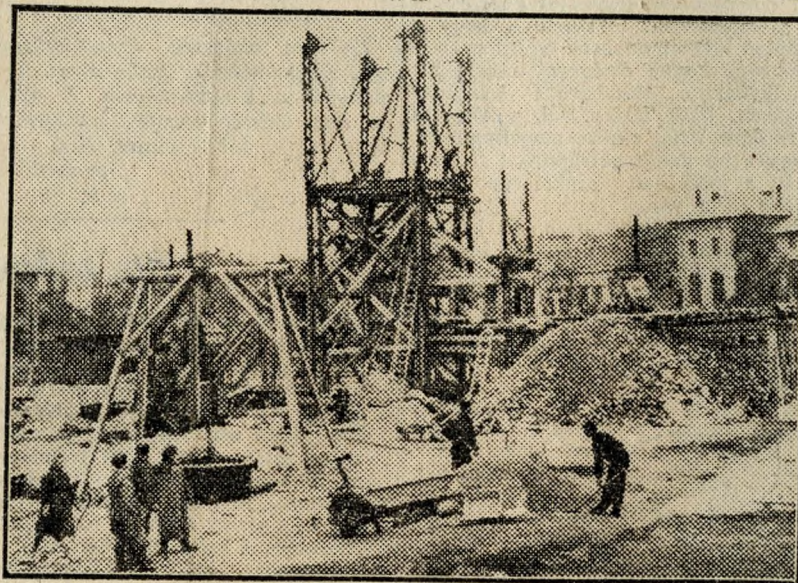
elvtárs azt mondta neki: „En is szeretem a bort, de vigyázzok, hogy ez ne menjen a munkám rovására. Hogyha akarsz majd nemsokára azzal büszkélkedni, hogy már a földalatti alagútját építed, ha visszatartod a munkát? Arról nem is beszélve, hogy kevesebb pénzt viszel haza!” Ma már Nagy Sándornak van a legőbb műszakja a brigádban. És a brigád a vállalásának azt a pontját, hogy egy százalékra csökkenti a mulasztók számát, becsülettel végrehajtotta.

A Dárdai-vágárbrigád a talptárót készíti. Határidőre vállalták — annak ellenére, hogy a felvonótorony elkészültének késése, a szállítóberendezések avultsága akadályozza őket. Vízben dolgoznak: a központ rossz méreteket adott és míg azelőtt a víz lezivárgott, most követi őket. Az első hetekben valóban csak az előirányzatot tudták teljesíteni: naponta 1,20 métert haladtak előre. De aztán Dárdai elvtárs kijelentette: „Ez most már kevés. Belejtöttünk, csináljunk többet!” Most

naponta 1.50 métert haladnak előre

és ha így megy tovább, már november 30. előtt néhány nappal elérik az állomás térségét. Most azonban Dárdai elvtárs azt mondja, ezzel sem elégszik meg. Ha a felvonótorony elkészülne, még többet tudnának elérni.

Lassan készül a felvonótorony. Igaz, késve kezdtek meg — de nemcsak ez

Szerelik a fúrótornyot.

a baj. Ma például hiába keressük Bocskai István ifjúmunkást: színet sem látták. Gyakran hiányzik — azok közé tartozik, akik az elmúlt három-negyed év alatt összesen 7.800.000 forinttal károsították meg a földalattinál hazánkat mulasztásaikkal. Ebből az összegből két 500 személyes és egy 200 személyes szállót lehetne építeni a földalatti dolgozói részére. Lent a mélyben is akadnak még időnkint mulasztók, de itt inkább az a baj, hogy gyakran látni hosszabb ideig ácsorgó csoportokat. Egyik oka ennek, hogy nem mindig tudják biztosítani számukra a megfelelő munkát, amásik oka pedig az, hogy a

pártszervezet nem nevei a figyelmézteleneket. Vannak, akiket megbüntetett az építésvezető, de azokkal sem beszélgettek népszerűvelők, vezetőségi tagok. „Nevelni kell az embereket — jelenti ki Bence elvtárs —, azzal pedig, aki nem hajlik a jó szóra, úgy kell csinálni, mint a bányákban: ki kell tenni a szűrét.”

Öt nap múlva november hetediké. Az ellenjárók lelkes versenye előrelendíti a többiekét is és a nehézségek, a nem kielégítő munkaszervezés ellenére is mind előbbre törnek a föld alatt az állomás térsége felé, hogy mielőbb megkezdhesék az alagút fúrását.